

en Frist. Fristen bør efter min Mening indskrænkes til 2 Maaneder før Tiden, altsaa for Sommerskolens Vedkommende sættes til 1. Marts og for Vinterskolens til 1. September. Det er meget muligt, at der er nogle, som kan indgive Ansøgning tidligere, og jeg vilde heller ikke have noget imod, at man ordner det saadan, at de Ansøgninger, der var indkommet paa et tidligere Tidspunkt, ogsaa kunde ekspederes tidligere. Men det rigtige maa være, at Byarbejderne, hvis de skal kunne komme paa Højskole, maa have saa kort en Frist som muligt for Indgivelse af Ansøgning, for ellers vil de ganske simpelt ikke kunne bestemme sig, eftersom de ikke ved saa lang Tid i Forvejen, om de bliver ledige til 1. November, henholdsvis 1. Maj, eller ikke. De maa derfor nødvendigvis have en kortere Frist, og jeg tror, det vilde være rigtigt at gaa til en Frist af 2 Maaneder og maaske med Uddeling af Understøttelse i to Omgange, saaledes at de, der havde indgivet Ansøgning før, ogsaa kunde faa Understøttelse tildelt før Fristens Udløb.

Jeg vil i øvrigt gerne sige med Hensyn til Højskoleophold i Vinter: Kunde man ikke faa en Ordning, hvorved de arbejdsløse kunde hæve deres Arbejdsløshedsunderstøttelse, i hvert Fald for i Vinter, medens de er paa Højskole? Baade den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Undervisningsminister var inde paa disse Spørgsmaal under deres Taler her og syntes begge at være tilbøjelige til at tilvejebringe en Ordning, hvorved en saadan Undervisning kunde bydes. Indenrigsministeren sagde meget rigtigt, at det for i Vinter vilde blive vanskeligt at faa ordnet de fornødne Kursus, idet Tiden allerede var saa langt fremrykket. Men een Ting kan jo dog gøres: Man kunde jo blot lade de arbejdsløse hæve deres Understøttelse, medens de opholder sig paa Højskolen. Hvis man gaar til den Ordning, er der ikke noget i Vejen, det kan man begynde paa straks, og man slipper saa for at lægge de store Planer, som der har været Tale om. En saadan Tilladelse har været givet tidligere, og Bygningsfagenes Arbejdere, Murere, Tømrere og Malere, har den for Resten endnu. Men naar de kan have en saadan Tilladelse til at hæve Understøttelse, medens de er paa Højskole, maatte man ogsaa kunne give den samme Tilladelse til andre Arbejdere. Jeg henstiller derfor til de to højtærede Ministere for Indenrigsministeriet og Undervisningsministeriet, om en saadan Ordning ikke kunde gennemføres.

Jeg kan ikke undlade at gøre et Par Bemærkninger til de to ærede Medlemmer Hr. Blang og Hr. Carlsen-Skiødt angaaende

deres Udtalelser om Forfatterunderstøttelserne; det forekommer mig, at disse Udtalelser var meget ensidige. De to Herrer sagde begge, at Forfatterne skulde virke i det godes Tjeneste, og det er jo meget rigtigt, men det er bare saa vanskeligt at bestemme, hvad der er „det gode“. Og det forekommer mig ikke, at de to Herrer gav nogle særlig oplysende Bemærkninger om den Ting. Men jeg tror i det hele, at de skød forbi, naar de mente, at Ungdommen blev fordærvet af de Bøger, der er nævnt, for Ungdommen læser saamænd slet ikke de Bøger. Det fremgaar alene deraf, at disse Bøger udkommer i meget smaa Oplag, i Oplag paa 1 000 Eksemplarer, hvoraf sikkert de 200—300 gaar til Anmeldelses- og Frieksemplarer. Anmelderne er formodentlig saa bedærvede i Forvejen, at de ikke kan blive synderlig værre, saa overfor dem gør det ikke stor Skade. Og de andre Bøger kommer ud i Læsetasker, som det sandelig ikke er Ungdommen, der abonnerer paa, men ældre bedagede Herrer og Damer, der neppe tager stor Skade af den Læsning, de faar derigennem. Jeg kan heller ikke forstaa, hvorledes det skulde gaa til med at vælge og vrage mellem de forskellige Forfattere og Forfatterinder. Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt nævnte to, en Dame og en Herre, som det ærede Medlem vilde have skudt ud. Om den ene, om Damen, sagde jeg i Fjor her fra denne Plads, at jeg syntes egentlig ikke, hun var værdig til Statsunderstøttelse. Det var ikke, fordi jeg mente, at hendes Bog var særlig frivol eller særlig usædelig; jeg tror ikke, den gør nogen Skade i saa Henseende. Den indeholder en meget blodfattig og bleg-sottig Ægteskabshistorie, som neppe virker fristende paa nogen ung Mand eller Kvinde; det er nærmest en Bog om et pjattet Mandfolk og et alt for mandhaftigt Fruentimmer. Det, jeg havde at klage over med Hensyn til denne Forfatterinde, var ikke, at hun skrev om usædelige Ting, men at hun var talentløs og ublufærdig, og at der derfor ikke var nogen som helst Grund til at have hende paa Finansloven. Men om den anden Forfatter, som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt nævnte, den unge Hr. Bergstedt, vil jeg dog gerne sige, at jeg tror, det vilde være ganske urimeligt, om man tog Understøttelsen fra ham. Jeg vil for Resten finde det underligt, om ikke Hr. Bergstedt og det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt kan finde hinanden, for de lider begge to af Overproduktion paa Moral. Ligesom det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt staar her i Tinget og prædiker